

****Vajza e luleshtrydheve me fat****

Duke qarë dhe e dëshpëruar, vajza e luleshtrydheve ishte ulur mbi një trung peme përpara shtëpizës së saj në pyll. Sot dukej të ishte një nga ato ditët kur gjithçka, por vërtet gjithçka, shkonte ters. Pikërisht sapo kishte rrëzuar kovën e saj plot me luleshtrydhe të shijshme dhe të pjekura teksa u pengua mbi një rrënjë, duke i shpërndarë të gjitha ato luleshtrydhe të mrekullueshme mbi tokën e pyllit.

Miku i saj, Talpa, kishte kaluar aty dhe i kishte thënë se nuk ndihej mirë për të ecur sot dhe, për këtë arsye, nuk do të mund të bënin shëtitjen e gjatë deri te liqeni i vogël në skaj të pyllit, siç kishin planifikuar prej kohësh. Për më tepër, filloi të binte shi, dhe nga sa dukej, pikniku i planifikuar në mesditë në një lëndinë me shoqen e saj, Elmira, nuk do të ndodhte. Kjo ishte vërtet zhgënjyese, sepse vajza e luleshtrydheve mezi priste të kalonte kohë me shoqen e saj të dashur dhe ta surprizonte atë me një kovë plot me luleshtrydhe të pjekura. Elmira i adhuronte veçanërisht luleshtrydhet.

Ende duke qarë dhe me humor të keq, vajza e luleshtrydheve u tërhoq nën strehën e shtëpizës së saj, ku të paktën ishte e mbrojtur nga shiu. Ajo vështronte sesi shiu binte si një perde dhe sesi mjegulla ngrihej dalëngadalë nga toka e lagur e pyllit.

Pamja e shiut që binte qetësisht filloi ta qetësonte disi. Vajza e luleshtrydheve ndali së qari derisa përfundimisht heshti fare. Pse duhej të ishte gjithçka kaq e vështirë në këtë botë? pyeti ajo veten. Shumë kohë më parë, ajo kishte ardhur me prindërit në këtë planet të çuditshëm dhe ende e mbante mend mirë që aty nga ku kishte ardhur, gjithçka dukej më e ndritshme dhe më e lehtë, disi pa brenga. Pse ndodhte kështu? A mund të arrihej kjo ndjenjë pa brenga edhe këtu?

Vajza e luleshtrydheve shikonte shiun që binte dhe mendonte...

Në fund të fundit, ndonëse shoqja e saj Elmira nuk do të gëzohej me luleshtrydhe, ajo gjithsesi do të kënaqej duke parë mikeshën e saj më të dashur. Dhe kush e dinte, ndoshta pikniku do të mund të ndodhte përsëri. Fundja, ishte ende herët, vetëm paradite. Edhe nëse vazhdonte të binte shi, ajo mund të ulej me Elmiren nën strehë, të bisedonin dhe të shijonin zhurmen e shiut që binte jashtë.

Për më tepër, tani po shihte me kënaqësi sesi milingonat, që jetonin pranë shtëpizës së saj, po gëzoheshin nga kjo dhuratë e pasur. Ato, pavarësisht shiut, po punonin plot vrull për të çuar luleshtrydhe e shpërndara në tokë drejt foletës së tyre. Mendimi se u kishte dhuruar padashur një gëzim milingonave e ndriçoi paksa humorin e vajzës se luleshtrydheve.

Sa për shëtitjen aq shumë të pritur me mikun Talpë, ajo sigurisht mund të bëhej një herë tjetër! Vajza e luleshtrydheve mendoi: "Po sikur, në vend të kësaj, ta ftoj Talpën për një pasdite të rehatshme nën strehë?" Ajo mund të ftonte edhe hallë grezen dhe shokun e saj harabelin.

Papritur i erdhën në mendje edhe të tjerë që do të gëzoheshin për një pasdite të këndshme me shoqëri të shtëpiza e saj.

Shpejt thirri dhelpren e vogël, e cila gjithmonë me kënaqësi kryente të gjitha punët e saj të vogla, dhe i dha një listë me ata që donte të ftonte. Sapo e mori listën, dhelpra u nis menjëherë. Atë nuk e shqetësonte shiu; përkundrazi, në këtë fillim vere të nxehtë, ai e ndjente shiun si një freskim të këndshëm.

Brenda pak kohe, dhelpra u kthye me lajmin se të gjithë e kishin pranuar ftesën me kënaqësi. Në kohën e caktuar, të gjithë mbërritën te shtëpiza e vajzës luleshtrydhe. Aty folën, qeshën dhe shijuan kohën së bashku, duke ndjerë gëzimin e të qenit pranë njëri-tjetrit pas kaq shumë kohe. Bisedat dhe të qeshurat e tyre u bënë gjithnjë e më të gjalla, deri sa i gjithë shtëpiza u mbush me hare.

Kur pasditja po i afrohej fundit, të gjithë ishin dakord: kishte kaluar shumë kohë që kur kishin kaluar një pasdite kaq të bukur me shi, të mbushur me gëzim dhe shoqëri të mirë. Ata e falënderuan me zemër vajzën e luleshtrydheve, e cila kishte pasur këtë ide të mrekullueshme, dhe vendosën që së shpejti të organizonin përsëri diçka të ngjashme. Pastaj u nisën për në shtëpitë e tyre, pikërisht kur dielli filloi të dalë përsëri pas reve.

Elmira qëndroi atë natë te vajza e luleshtrydheve dhe, ndërsa të dyja ishin shtrirë në shtratet e tyre, vajza e luleshtrydheve i tha shoqes së saj:
"Çfarë fati që u pengova mbi atë rrënjë mëngjesin e sotëm dhe shpërndava aluleshtrydhet."
"Po," iu përgjigj Elmira, "dhe çfarë fati që filloi të binte shi dhe ti nuk mundte të bëje shëtitjen tënde, kështu që ne e zhvendosëm piknikun nën strehën e shtëpisë tënde."
"Çfarë fati që mundëm të kalonim një pasdite kaq të mrekullueshme së bashku me miqtë tanë," shtoi vajza e luleshtrydheve, para se të flinte ëmbël në gjumë.